

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26006/2023
25.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милун Гајић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Мацић, адвокат из ..., ради предаје ствари и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1194/23 од 30.05.2023. године, у седници одржаној дана 25.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1194/23 од 30.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1194/23 од 30.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу, Судска јединица у Варварину П 3139/22 од 12.01.2023. године одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу у року од 8 дана од дана пријема пресуде преда у државину једно орахово стабло, пречника на пању 88 цм, дужине 12 метара, укупне кубне масе 4,642 м³, као неоснован. (став први изреке) Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 87.742,21 динар са законском затезном каматом почев од 20.07.2021. године до исплате (став други изреке). Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 117.000,00 динара (став трећи изреке).

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 1194/23 од 30.05.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу, Судска јединица у Варварину П 3139/22 од 12.01.2023. године (став први изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба Закона о парничном поступку, погрешне примене материјалног права, због прекорачења тужбеног захтева и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му преда у државину орахово стабло и да се обавезе тужени да му исплати износ од 87.742,21 динар на име накнаде материјалне штете. Нижестепени судови су одбили тужбени захтев, јер је вођена парница поводом исте правне ствари у време док тужилац није био уписан као власник парцеле кп .. КО ..., а тужилац је власник наведене парцеле од 06.03.2019. године. Нижестепени судови су закључили да како је тужбени захтев тужиоца одбијен јер тужилац није био власник парцеле у време када је дрво посечено, каснија промена власништва не може утицати на његово право да оствари накнаду штете.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима странака са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној или правној ситуацији. Ревизијом се указује на повреду поступка из члана 374. став 1. у вези члана 294. став 1. тачка 4. ЗПП. Посебна ревизија је искључиво резервисана за питање материјалног права па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостпеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.03.2019. године. Вредност предмета спора износи 87.749,21 динар. Првостепена пресуда донета је 12.01.2023. године. Другостепена пресуда донета је 30.05.2023. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којој вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**